

פרשת חיי שרה

הארת פנים

השרפ ארקתש התכז ונמא הרש ריא. השיא לש שש תאשונש הרוטב הדיחיה השרפה איה הרש ייח **פרשת** על שמה? מחמת הצידקות הגדולה שהיתה לה. ישנם שלושה סימנים לאישה צדיקה וממילא לבית קדוש, תא תסרוהו תלבבם תלכסמש הדימ רל ויא. סינפ רואמה והז **הסימן הראשון** שניתן ללמוד משרה אימנו. השכינה בבית, יותר מהמידה הזאת של המתיחות. מתיחות בבית זה אומר שהבית הוא לא בית בריא. אסור שבבית יהודי תהיה מתיחות בין יושביו, כי כל מתיחות משמעותה מחלוקת עם השכינה. אצל הגויים אין בעיה אם תהיה מתיחות או מחלוקת, זה לא מפריע לשכינה בכלל. אבל בבית יהודי אסור שתהיה מתיחות, המתיחות צריכה להיות אחורה משם ואילך. הבית צריך להיות שליו ורגוע, וכל יושביו חיים יחד בשמחה. איך יודעים שהבית מתנהל כמו שצריך? זה מתבטא במידת 'ארך אפיים' שיש לאישה. כשהאישה רגועה והיא יודעת להכיל את מה שקורה בבית, זה סימן שהיא 'אשת חיל'. כלומר יש לה את הכוח הפנימי למתק את **תשא** - תא רלמה המלש רמא הילעש: שרדמה ריבסמ, ונמיא הרשמ הלודג ונל ימו. תיבב שיש 'סינידה' **גמלתהו טוב ולא רע כל ימי בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר חיל מי ימצא ורחוק מפנינים מכרה** איהש תבשוח איה. הער השיא איהש עודי, ול קיצהלו הלעבל רכנתהל הליחתמ השיא רשאכ. **חייה** הרוויחה, אבל על כל שעה שהיא מצערת אותו, היא תשב שנה שלמה מחוץ לגן עדן. מאה שעות זה מאה שנה. וכך גם ההפך, מי שמצער את אשתו הוא יקבל את 'המנה' שלו. כל מה שאדם עושה, כך הוא יקבל, מידה כנגד מידה. הקב"ה מצפה מאישה להיות טובה, יותר מאשר הוא מצפה מהבעל להיות טוב, כיון שהבעל לא נקרא 'עיקר הבית', אבל האישה כן נקראת 'עיקר הבית' כי היא עיקר הבית. לכן ביד האישה לקבוע את מהות הבית. אם אישה מסוגלת לעבור הריון ולידה, כל מיני מצבים קשים מאוד וכל מיני תופעות, היא יכולה גם לעבוד קצת על דרך ארץ לכבוד הבעל.

